

[Bjørn Poulsen]

ve, om ikke der eventuelt var et flertal for at gå en anden vej.

Janne Normann (RV):

Vi ser lovforslaget som en naturlig opfølgning af loven om lån til kriseramte landmænd, som vi vedtog lige før påske, og hvor vi jo under behandlingen lagde megen vægt på, at en rentetilskudsordning ville følge.

Vi håber, det er i tide, vi får forhindret, at så store økonomiske vanskeligheder opstår i jordbruget, at en lang række jordbrugere ikke vil kunne klare deres forpligtelser, og vi finder denne måde at nedbringe jordbrugets renteudgifter på rigtig. Et rentetilskud på 5 pct. til jordbrugere med moderniseringsplan og på 4 pct. til brugere uden moderniseringsplan og for begge parters vedkommende kun til investeringer over 150.000 kr. i driftsbygninger må betyde en væsentlig sikkerhed for jordbrugere, som ellers kunne komme i svære vanskeligheder.

Man kunne være betænkelig ved beløbet 150 mill. kr. om året i 3 år, hvis det betød, at det hermed stod fast. Vi håber selvfølgelig alle, at der ikke viser sig at være et meget stort behov for støtte, men hverken udsigterne for priserne på landbrugsvarerne eller for den hjemlige rentes højde giver jo nogen løfter herom. Skulle det vise sig, at den uheldige udvikling i forholdet imellem jordbrugets priser og omkostninger fortsætter, så går vi ud fra, at der med forslaget om 450 mill. kr. over 3 år ikke er lukket af for en udvidelse af ordningen. Det kan jo vise sig at blive nødvendigt måske med en udvidelse til f. eks. 5 år. Vi finder det væsentligt, at tilskuddet bortfalder, hvis bedriften skifter ejer. Ellers kunne man frygte en uheldig påvirkning af jordbrugspriserne.

Vi håber altså, at der med dette forslag kan pustes lidt mere og højst tiltrængt optimisme ind i erhvervet.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi kan selvfølgelig helt anbefale forslaget. Det er jo noget af det, bl. a. vi har arbejdet for, også dengang regeringen hed noget andet. Vi håber, at forslaget må få den tilsigtede virkning, og jeg skal her straks sige, at hvis der skulle vise sig behov for yderligere foranstaltninger for at fremme den animalske produktion i landbruget, så er vi altid at fin-

de. Jeg må sige, som det allerede er sagt, at den 3-årige ordning, der er lavet her, ikke betyder, at der dermed er sat bom for, at den kan forlænges. Hvis det viser sig hensigtsmæssigt, er alle partier vel enige om, at så må vi forlænge den ordning, vi laver nu.

Når det er sagt, skal jeg såmænd ikke sige så meget om lovforslaget. Det kan folk jo selv læse, det kommer jo da ud til offentligheden, og dele er allerede kommet ud til offentligheden, inden vi kendte enkelthederne eller havde aftalt dem. Jeg ved ikke, hvordan det er kommet ud, men vel, ud er det da kommet.

Jeg må sige, at venstre og konservative ikke har holdt sig tilbage med hensyn til at offentliggøre, hvilke tanker vi havde, og jeg har ved denne lejlighed lyst til at sige til venstre og konservative, som er så glade for, at de har aftalt en 5-årig ordning, som de siger, at det er det sædvanlige: de har aftalt noget, men de vil så sandelig ikke være med til at gennemføre det til et resultat. Det er det sædvanlige. De vil ikke tage konsekvensen. De vil ikke gå ind i et forlig for landbrugets skyld i al fald, og de vil ikke engang aftale en ordning med socialdemokratiet uden om et eventuelt forlig. Nej, for så kunne man ikke bruge de betrængte landmænd som pløjekarle for deres partiegoistiske interesser. Det er de faktiske kendsgerninger.

I SV-regeringen, det er jeg nødt til at gentage, havde man fra venstres side mulighed for at gøre noget for landbruget, da vi bad om det i tinget, men da ønskede man ikke at gøre en snus for landbruget. Da blev der jo sagt af venstres landbrugsminister – jeg har sagt det mange gange her, men jeg er åbenbart nødt til at gentage det – at der er ingen problemer i dansk landbrug. Det er kun et halvt år siden, det blev sagt, og nu er det altså et år siden, jeg rejste problemet over for venstre. Derfor synes jeg, det er lidt horribelt, når venstre nu bryster sig af, at dette er for dårligt, de kunne have lavet det bedre. De har virkelig haft tid til det. De har haft mulighed for det, men da ville de ikke, for da var det ikke noget, der var partitaktisk givtigt.

Når jeg nu i de forskellige blade skal læse, at landbrugets sande venner er V og K, så må jeg nok spørge det danske landbrug: hvad har V og K lavet for dansk landbrug de sidste 10 år? Ikke en snus. Man har prøvet at